

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
28 У. 5729/18
Дана 17.03.2022. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Јасмине Минић и Мире Василијевић, чланова већа, са судским саветником Милицом Новаковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...- ..., Улица ... бр. ..., против туженог Наставног већа Београдске пословне школе-Високе школе струковних студија Београд, Улица краљице Марије бр.73, ради поништаја одлуке број 01-3/18 од 01.03.2018. године, у предмету избора у звање, у нејавној седници већа одржаној дана 17.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** одлука Наставног већа Београдске пословне школе-Високе школе струковних студија Београд, број 01-3/18 од 01.03.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА** се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III **ОДБИЈА** се захтев тужене за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореном одлуком, тачком I диспозитива, понавља се поступак за избор др А.А. у звање професора струковних студија и заснивање радног односа на неодређено време са пуним радним временом за ужу стручну област Пословна економија, за предмет Економика туризма, спроведен на основу конкурса Београдске пословне школе-Високе школе струковних студија, објављен дана 04.-05.10.2014. године у дневном листу “Данас”. Тачком II диспозитива, одбачена је пријава др А.А. на конкурс Београдске пословне школе- високе школе струковних студија објављен дана 04.-05.10.2014. године у дневном листу “Данас” као непотпуна. Тачком III

диспозитива, поништена је Одлука о избору у звање и радни однос др А.А. којом је биран у звање професора струковних студија од 05.12.2014.године заведена под бројем 01-3/89.

Тужбом поднетом Управном суду непосредно дана 05.04.2018. године, тужилац је оспорио законитост одлуке туженог органа. Навео је да је приликом доношења оспорене одлуке тужени незаконито спровео поступак позивајући се на одредбе Закона о општем управном поступку, упркос томе што је чланом 89. Закона о високом образовању предвиђено да се у погледу права, обавеза и одговорности запослених на високошколској установи примењује закон којим се уређује рад, а услови за избор у звање наставника прописани су чланом 74. истог закона. Даље је навео да је побијана одлука незаконита и са аспекта Закона о општем управном поступку, јер је тужени једном одлуком и на истој седници наставног већа од 27.02.2018. године одлучио да понови поступак за избор у звање и заснивање радног односа на неодређено време, одбацио пријаву тужиоца на конкурс и поништио одлуку о избору у звање професора струковних студија, и све то без знања и обавештавања тужиоца коме је на тај начин онемогућено да учествује у поступку, и без доношења посебног решења о понављању поступка и одређеног обима понављања. Такође је навео да седници од 27.02.2018. године није присуствовао, јер се скоро две године налази под суспензијом, на који начин су прекршене одредбе којима је регулисано понављање поступка из члана 176.-182. закона. Указао је да је истекао субјективни рок за понављање поступка предвиђен чланом 178. Закона о општем управном поступку, те да су туженом чињенице везане за тужиочеву пријаву на конкурс и конкурсну документацију познате још од јануара 2016. године укључујући и наводно нову чињеницу – недостављање уверења да тужилац није осуђиван, у прилог које тврдње је навео примере везане за поступање директора школе, из којих произлази да му је наведена чињеница била позната. Даље је указао да није осуђиван за дела прописана чланом 72. Закона о високом образовању, па нема сметњи у том смислу за стицање звања наставника, као и да је, након што је директор на наставном већу од 15.03.2016. године изнео тврдње да је тужилац осуђиван, поново извадио уверење да није осуђиван број 235.2.2/8798 од 29.03.2016. године и доставио туженом, а да се комплетна документација коју је доставио уз пријаву за конкурс за избор у звање и заснивање радног односа на неодређено време школи 08.10.2014. године све време налази у школи и да му није јасно шта се десило са наведеном потврдом, односно уверењем да није осуђиван. Истакао је да је предметна одлука резултат шиканирања тужиоца од стране директора у дужем временском периоду, због чега је донето и решење којим се привремено удаљава са рада број 01-14/91 од 16.06.2016. године. Са свега наведеног, предложио је да суд донесе пресуду којом ће поништити као незакониту наведену одлуку и обавезати туженог да тужиоцу плати трошкове спора у року од 15 дана од пријема пресуде.

У одговору на тужбу тужени орган је, позивајући се на чл. 89., 74. и 75. Закона о високом образовању, члан 72. Устава Републике Србије, члан 6. став 1. тачка 5. Закона о високом образовању, члан 2. Закона о општем управном поступку и члан 2. Закона о управним споровима, указао да је Управни суд надлежан да поступа у овој правној ствари. Навео је да су тужиоцу биле познате радње које су предузете у погледу утврђивања стања у његовом досијеу, али да није реаговао тако што би, на пример,

доставио копију потврде коју је наводно предао, па с тим у вези побијана одлука није резултат шиканирања од стране директора. Тужилац је свесно довео у заблуду учеснике у поступку избора, а посебно комисију за писање реферата у којој није било правника, како би остварио избор, а добронамерно понашање директора према тужиоцу произлази из чињенице да је садашњи директор расписао конкурс како би статус тужиоца у настави био законит, будући да је конкурс расписан након што је просветна инспекција утврдила да је претходни уговор о извођењу наставе закључио бивши директор без конкурса, што је било кршење закона у корист тужиоца. С тим у вези, предложио је да суд тужбу одбије и обавезе тужиоца да туженом досуди трошкове поступка колико они буду изнели по АТ и ТТ.

Према разлозима образложења оспорене одлуке, одлуком Наставног већа о избору у звање и радни однос на седници одржаној 05.12.2014.године, заводни број 01-3/89 од 05.12.2014. године, тужилац је биран у звање професора струковних студија и заснован му је радни однос на неодређено време са пуним радним временом за ужу стручну област Пословна економија, за предмет Економика туризма. Дана 21.02.2018.године школа је примила писмо потписано са “студенти БПШ” у чијем прилогу се налазила пресуда Другог општинског суда у Београду К.бр.1434/03 од 24.03.2004. године, којом је тужилац оглашен кривим за кривично дело посебни случајеви фалисфиковања исправе из члана 234. ст. 3. и 5. у вези са чланом 233. став 1. КЗРС, и осуђен на казну затвора од 5 месеци, условно на 2 године. Из наведене пресуде се види и да је тужилац осуђен због кривичног дела фалисфиковање исправе из члана 233. став 3. КЗРС на условну казну затвора у трајању од 3 месеца на годину дана, пресудом Петог општинског суда у Београду К.бр.1377/98 од 09.09.1999.године. Огласом конкурса за избор наставника- професора струковних студија у звање и радни однос на неодређено време са пуним радним временом за ужу стручну област Пословна економија и предмет Економика туризма-један извршилац, тражено је да кандидат достави потврду о неосуђиваности. Након пријема наведеног писма извршен је увид у професионални досије тужиоца и утврђено да се у њему не налази потврда да тужилац није осуђиван, већ се налази потврда да се против тужиоца не води кривични поступак. У складу са утврђеним чињеничним стањем, тужени орган је нашао да су се стекли услови за примену члана 176. став 1. тач. 1. и 2. ЗУП-а, па је поновио поступак и одлучио као у ставу I одлуке. У поновљеном поступку установио је да пријава тужиоца не садржи документацију тражену наведеним конкурсом, односно потврду да тужилац није осуђиван, због чега је пријаву ставом II одлуке одбацио као непотпуну, док је одлуку као у ставу III донео применом члана 182. став 3. ЗУП-а.

Решавајући овај спор без одржавања усмене расправе сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр.111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 176. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС” бр.18/16), прописано је да се поступак који је окончан

решењем против којег не може да се изјави жалба (коначно решење) понавља ако се сазна за нове чињенице или стекне могућност да се изведу нови докази који би, сами или у вези са раније изнетим чињеницама или изведеним доказима, могли да доведу до другачијег решења (тачка 1.), односно ако се решење повољно по странку заснива на неистинитим тврдњама странке којима је овлашћено службено лице доведено у заблуду (тачка 2.).

Одредбом члана 181. наведеног закона прописано је да о захтеву за понављање поступка одлучује орган који је донео коначно решење. Исти орган понавља поступак по службеној дужности (тачка 1.). Ако надлежни орган не одбаци, нити одбије захтев за понављање поступка, решењем дозвољава понављање поступка и одређује обим понављања (тачка 3.).

На основу изнетог, основано се, по налажењу Управног суда, наводима тужбе указује да је оспореном одлуком повређен закон на штету тужиоца. Најпре, из увода оспорене одлуке произлази да је тужени орган исту донео позивајући се на члан 59. Статута Београдске пословне школе - Високе школе струковних студија којим су таксативно наведени послови које обавља директор школе (а одлуку је потписао председник наставног већа), и члан 67. наведеног Статута, којим су утврђене 32 надлежности туженог, али без навођења конкретног прописа из једне од 32 тачке овог члана Статута, којом је утврђена надлежност туженог органа за поступање у овој правној ствари, односно без навођења законског основа за поступање и доношење оспорене одлуке. Код оваквог стања ствари, суд налази да је оспореном одлуком повређена одредба члана 141. став 2. Закона о општем управном поступку, јер увод не садржи пропис о надлежности органа за поступање у конкретној правној ствари. Даље, у смислу цитиране одредбе члана 181. став 3. Закона о општем управном поступку, уколико су испуњени законом прописани услови за понављање поступка, надлежни орган доноси решење о дозвољавању понављања у ком решењу се наводи разлог за понављање и чињенице из којих произлази да он постоји, као и значај тог разлога у погледу могућности да се на основу њега донесе другачија одлука у односу на ранију одлуку, и истим се одређује обим понављања поступка, те се решењем којим се дозвољава понављање поступка не може поништити нити укинути решење по коме се понављање тражи. С тим у вези, доносећи одлуку као у диспозитиву оспореног решења тужени орган је повредио одредбу члана 181. став 3. Закона о општем управном поступку. Осим тога, странци на чију би штету било понављање управног поступка мора бити омогућено да се изјасни да ли сматра да су испуњени законски услови за понављање поступка, а ако се понављање поступка дозволи мора јој се омогућити да учествује у самом поступку понављања у циљу заштите њених права и правних интереса.

Са изнетих разлога Управни суд је, налазећи да је у конкретном случају повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде како би се у поновном поступку донело правилна и на закону заснована одлука, с тим што је тужени орган везан примедба суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде суд је донео у смислу одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 153. став 1., 154. и 163. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11,... и 18/20), који се сходно примењује у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду да тужилац у тужби није определио свој захтев за накнаду трошкова управног спора у смислу члана 163. Закона о парничном поступку.

Одлуку као у ставу III диспозитива пресуде суд је донео у смислу одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11,... и 18/20), који се сходно примењује у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду успех туженог органа у овом спору.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.03.2022. године, 28 У 5729/18

Записничар
Милица Новаковић,с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ